PER LA RECONSTRUCCIO NACIONAL DE CATALUNYA (Avantprojecte)

Com es diu en el programa aprovat pel IV Congrés del Partit, en el curs de la resistència contra el feixisme "la lluita per la democràcia s'ha fos d'una manera natural amb la lluita per les llibertats nacionals. La lluita contra la dictadura -continua dient- ha format un tot indivisible amb la lluita contra el règim centralista i burocràtic".

La lluita antifranquista és un precedent que cal tenir en compte. Efectivament, no ha estat només una lluita per la democràcia amb vista a un determinat contingut social, sinó també la lluita per les llibertats i els drets de Catalunya en tant que comunitat nacional, la qual cosa ha facilitat una més amplia unitat de forces, per damunt d'uns interessos de classe diversos i fins i tot encontrats.

Els comunistes podem sentir l'orgull legítim d'haver contrat els nostres esforços per la consecució de la unitat catalana antifranquista en la recuperació de la democràcia i de les llibertats nacionals. Aquestu unitat va prendre cos fonamentalment en l'Assemblea de Catalunya i en el Consell de Forces Polítiques de Catalunya, abans de l'ensulciada del franquisme, i en el Consell Provisional de la Generalitat un cop obert el procés d'afirmació i consolidació de la democràcia. Aquesta unitat s'ha mantingut posteriorment i ha servit per a la redacció de l'Estatut de Sau i per la seva defensa a les Corts.

En aquesta línia es troben i s'aplequen els esforços de tots aquells que en l'actual període històric ens hem plantejat la tasca inajornable de la reconstrucció nacional de Catalunya.

La Constitució i l'Estatut

El franquisme va comportar arreu d'Espanya la destrucció de tots els instruments de lluita, de defensa i de reivindicació de la classe obrera i de les masses treballadores i populars. Però a més a més, a les nacionali-

tats i concretament a Catalunya, va significar la destrucció de les sustitucions autonòmiques, reconstruides durant la Segona República. Va prohibir i va perseguir l'ús de la llengua catalana amb l'afany de fer desaparèixer tot signe de catalanitat. En suma, va intentar d'anihilar per tots els mitjans la personalitat nacional dels catalans.

Tanmateix el franquisme s'ha acabat ja en tant que dictadura feixista i en canvi la personalitat nacional catalana torna a manifestar-se amb gran puixança. Al mateix temps ressorgeixen a Euscàdia i Galícia i a tot Espanya adquireix nivells mai abans sospitats, la lluita per la descentralització efectiva de l'Estat per l'afirmació de cadascuna de les diverses personalitats nacionals o regionals.

En el programa aprovat pel IV Congrés els comunistes plantegen la perspectiva de "la creació d'un Estat republicà i federal que reconegui el caràcter plurinacional de l'Estat espanyol i es basi en la unió voluntària dels pobles d'Espanya". Però el programa no es podia quedar en la definició només d'una perspectiva a terme més o menys llarg. I per això el dit programa continua: "Això no obstant, tenint en compte la manera amb què s'ha produït el canvi cap a la democràcia, el PSUC accepta en aquesta conjuntura històrica la forma monàrquica de l'Estat en la mesura amb que garanteixi constitucionalment una democràcia autèntica, prevalgui la sobirania del Parlament i no s'obstaculitzi l'avenç cap una democràcia política i social".

El PSUC va crider el poble de Catalunya a dir sí a la Constitució perquè aquesta va ésser redactada, per bé que en mig d'una sistemàtica lluita d'opinions, prenent al mateix temps en consideració la necessitat general d'establir un marc de convivència democràtica. Aquesta necessitat va determinar una política de consens i es va plasmar en una Constitució en la qual tot depén donamentalment del joc democràtic, és a dir, de la voluntat que, mitjançant la consulta electoral manifesti la majoria dels ciutadans.

La Constitució de 1978 reconeix per primera vegada en la història de l' Estat espanyol l'existència de nacionalitats i garanteix el dret a l'autonomia com a solució juridico-constitucional a les legítimes aspiracions de les diverses col.lectivitats.

L'autonomia és el marc jurídic dins del qual cada força política defensarà el seu programa i la seva opció social. Es per això que cal tenir present les diverses concepcions de l'autonomia i els diversos continguts que hom voldrà donar-li. L'autonomia pot ser entesa com una pura descentralització administrativa o vom forma real i política d'autogovern. Només aquesta darrera concepció permetria l'elaboració d'una programa de govern de caràcter progressista que permetés iniciar la normalització i la transformació de les estructures de la societat catalana.

S'enfronten com a mínim dues concepcions de l'Estat en el moment de desenvolupar el dret a l'autonomia. La UCD, i en general els sectors més propers a l'oligarquia fins ara dominant, voldria mantenir el control sobre els mecanismes de decisió política emprenent un camí falsament autonòmic que tingués com a principal finalitat la descentralització en un sentit de presa nacionalitat capitalista.

Per a nosaltres l'autonomia ha de representar una nova concepció del govern i l'administració. Mitjançat l'autonomia aconseguirem aproximar les decisions polítiques a las decisions polítiques a les poblacions on sorgeixen els problemes i farem així cada vegada més al poble subjecta de les solucions que s'adoptin. L'autonomia permet desenvolupar el nostre projecte democràtic en un triple direcció:

a) Incrementar la participació ciutadana en la política. b) Potenciar la transformació democràtica dels aparells de l'Estat afegint una nova concepció dels mateixos al servei dels interessos de les nacionalitats. c) Recuperar la personalitat institucional de Catalunya i l'exercici col.lectiu de l'autogovern.

Però pel fet de reconèixer l'existència de nacionalitats, la constitució obre pas a un procés que mena cap a una major plenitut nacional. El dret d'autodeterminació no és exclusivament el dret de separar-se. També és el dret de mantenir-se units amb d'altres pobles en condicions lliurement volgudes i pactades per tots. En aquest sentit, el sistema d'autogovern a base d'Estatuts elaborats per les forces parlamentàries democràtiques pot i hauria de significar un pas important envers la plenitut nacional.

Necessitat d'una política unitaria

No ens hem d'amagar que el poder de l'Estat continua essencialment en mans de la mateixa oligarquia financera i terratinent que ha estat governant Espanya mitjançant la distadura franquista. D'altra banda, el franquisme ens deixa no solament molts problemes a resoldre sinó també una heréncia feixuga pel que fa al patrimoni cultural, als hàbits col.lectius i a la ideologia. I així hereten una forta càrrega de despolitització i d'escepticisme, tant per causa de la distadura com per la manera com s'ha produït el canvi democràtic, la reforma, que ha frustrat moltes expectatives legítimes de millorament social i polític.

Una altra consideració important és l'actual crisi econòmica, que s'alça com un factor obstaculitzador de la reconstrucció nacional, empitjora les condicions de vida dels treballadors i en dificulta l'acció col.lectiva al mateix temps que l'atur forços esdevé un element de disgregació social de conseqüències greus.

Aquesta crisi econòmica generalitzadora a tot el món capitalista, promou una reacció antisocial creixent de les forces monopolistes i supranacionals imperialistes i comporta una hipoteca més gran de la sobirania i independència dels pobles dels països en que les dites forces actuen. Tot això tendeix a deteriorar i limitar de més a més els drets democràtics i a posar cada cop més traves a les forces de progrés i de llibertat.

Per això mateix el PSUC ha lluitat resoludament i conseqüent pel manteniment de la més àmplia unitat catalana; per fer que totes les forces polítiques més importants, les assenyalades democràticament i proporcionalment pel vot reiterat dels ciutadans de Catalunya i participessin i poguessin votar l'Estatut d'autonomia, d'autogovern dels catalans.

La democràcia no posa fi a la lluita de classes. Constitueix el marc en el qual aquesta ha de transcórrer si tots respectem les regles establertes. En dir sí a la Constitució el PSUC va entendre que així facilitava la formació d'una correlació de forces que permetès d'arribar a la redacció d'un Estatut que pogués ser aprovat per una gran majoria del poble català i contingués pel cap baix els elements més imprescindible per tal d'emprendre la reconstrucció nacional de Catalunya. Va entendre que calia juntar força

suficient perquè, conjuntament amb les forces progressives dels altres pobles d'Espanya poguèssim fer aprovar el dit Estatut.

El PSUC s'ha plantejat, doncs, la reconstrucció nacional de Catalunya a a partit de l'Estatut redactat unitàriament per representants de totes les classes i capes socials catalanes, entenent per catalans tant els que ho són d'origen com els que ho són per adopció. La Catalunya que hem de reconstruir no és producte d'una fantasiosa imaginació, sinó la Catalunya que avui tenim. Evidentment, es tracta de recuperar l'essència de les peculiaritats i tradicions que han definit Catalunya com una comunitat nacional històricament diferenciada. Però es tracta també de construir una pàtria per a tots els que l'habitem. Ningú no se s'ha de sentir bandejat per raons d'origen o de llengua i de cultura. Catalunya ha estat sempre i continua essent una terra en la qual s'ha integrat gent de procedència molt diversa. La nació catalana no és una "essència eterna i immutable", sinó un fet dinàmic en evolució constant.

Això vol dir que els catalans no nascuts a Catalunya, però que tenen en ella un pes numèric important i que aporten una bona part de l'esforç productiu del país, poden i han de sentir-se tan protagonistes com els catalans d'origen en la gran empresa col.lectiva de la reconstrucció nacional de Catalunya.

Elements essencials de la reconstrucció

La reconstrucció nacional de Catalunya exogeox comptar amb elements fonamentals sense els quals no seria possible de proposar-se-la:

La Generalitat - Presidència, Govern i Parlament, per una banda, i els Ajuntaments per una altra- la qual ha de comprendre la potestat legislativa del Parlament Català en tot allò que no ha estat expressament i exclusivament reservat a l'Estat per la Constitució espanyola i per l'Estatut de Catalunya.

L'ensenyament, des de l'escola general bàsica fins a les universitats i escoles superiors, i el control sobre elsmitjans de comunicació , especialment T.V.

Com a un instrument irrenunciable per aconseguir portar endevant els objectius de la reconstrucció nacional, cal comptar també amb una hisenda potent i autònoma, que permeti, no només fer front als aspectes assisten-

cials que haurà d'assumir la Generalitat (ensenyament, sanitat, vivenda, transports col.lectius, etc.) sinó també impulsar una política de reordenació econòmica (sectorial i territorial), mitjançant un programa d'actuació a curt i a mig termini. La fórmula del projecte d'Estatut el.laborat a SAU correspòn plenament i al mateix temps solidaria amb la resta de pobles d'Espanya.

Això vol dir en tot primer lloc una Generalitat democràtica que haurà de substituir l'actual Generalitat provisional. La peça clau de l'edifici autonòmic és el Parlament, elegit per sufragi universal per tots els ciutadans, dones i homes, de més de 18 anys. D'unes eleccions a unes altres, el Parlament serà el dipositari i el representant de l'autèntica voluntat dels catalans.

El Parlament nomenarà el President de la Generalitat. El Partit Socialista Unificat de Catalunya proposarà el nomenament d'un President representatiu de tots els catalans en tant que poder moderador. Com a tal, el President proposarà el Conseller en Cap al Parlament. Aquest otorgarà o negarà la confiança al Conseller en Cap, tindrà l'exclusivitat legislativa i, sense neger la capacitat d'iniciativa del Govern de la Generalitat, protagonitzarà l'acció política i en definirà les linies generals, incloses en el programa del Govern.

A tots els països capitalistes on existeixen institucions parlamentàries, la tendència dels grups econòmics dominents és de reduir la democràcia i, en particular, el paper del Parlament per tal de poder influir directament sobre el poder excutiu sense interferència dels representants populars. Aquesta és una tendència oligàrquica antidemocràtica que pretèn justificar-se amb arguments tecnocràtics d'"eficàcia", però que de fet prepara la ruina de la democràcia. Es una tendència a la qual els comunistes ens oposarem tant en el Parlament de Catalunya com en el d'Espanya.

L'Autonomia de Catalunya forma part aixi mateix d'un procés de reestructuració de l'Estat espanyol. Tots els pobles d'Espanya estem interessats en una reforma democràtica de l'aparell de l'Estat.

L'estructura fortament centralitzade de l'Estat espanyol respon a una concepció autoritària i antidemocràtic de la política. Fins i tot algunes de les reformes proposades en el present procés de canvi democràtic s'adrecen reforçar aquella estructure centralitzade. Els funcionaris, treballadors de l'administració Publica i que sempre haurien d'estar al servei dels administrats han estat un dels instruments utilitzats pel centralisme.

Des dels decrets de Nova Planta (1714), amb la sola excepció dels anys de vigència de l'autonomia republicana, Catalunya sempre ha estat totalment governada i administrada des de fora a través d'un funcionariat enviat des de fora i el qual s'ha constituït en un cos estrany a la societat catalana. Això es va accentuar durant les gairebé quatre dècades d'opressió franquista en què el funcionariat i les forces armades eren etiats pel règim a guadar Catalunya amb hostilitat.

La Generalitat podrà abordar la reforma democràtica de l'aparell de l'Estat que li serà propi: el poder judicial, l'administració pública, els cossos de policia depenents d'ella i els municipis. L'autonomia planteja la necessitat d'unes relacions noves entre els funcionaris públics, les forces armades i la societat catalana, mitjançant precisament la institució de la Generalitat. Si Catalunya s'autogoverna haurà d'establir amb tots els funfionaris públics, els seus i els de l'Estat, una nova relació d'identificació amb el poble. Això exigirà aixímateix una actuació sistematitzada dels partits polítics, dels sindicats i de les diverses associacions, és a dir, de la societat en el seu conjunt, a favor de la plenitud dels drets sindicals i polítics dels funcionaris.

Democratització dels municipis

L'establiment de la Generalitat aproximarà als ciutadans de Catalunya el centre de les decisions polítiques i permetrà d'inaugurar al nostre país una nova etapa marcada per la democràcia i la recuperació de la identitat nacional. Alhora, hauria d'inaugurar una etapa de més participació popular en la vida pública, de major proximitat i intercanvi entre governants i governats.

En la Catalunya que ens proposem de reconstruir, els municipis hi han de tenir un paper molt més important que fins ara. Això implica que han de tenir moltes més atribucions i molts més recursos molta més autonomia, en suma. En comptes de l'autoritarisme i presidencialisme dels alcaldes franquistes, els nous ajuntaments democràtics han de distingir-se per l'actuació col.legiada del consell municipal i per un nou estil més overt de gestió. Això vol dir transparència, informació, sinceritat de cara als administrats. Vol dir escoltar els ciutadens així com les associacions i entitats locals per tal de conèixer bé els problemes i abordar correctament les solucions.

Un objectiu important és l'eficàcia. Els nous ajuntaments s'hauran de moure encara dintre de límits estrets pel que fa a les seves atribucions. Han de saber calcular què es pot fer i què no i establir programes d'acció immediata i de mitjà termini. Han d'evitar la demagògia de promeses inviables i explicar sincerament les dificultats. Per tal de complir els programes establerts, els nous ajuntaments democràtics han de recòrrer a la capacitat dels especialistes, facilitar i promoure la col.laboració dels professionals i tècnics i saber mobilitzar la iniciativa i la força col.lectiva dels ciutadans.

Els nous ajuntaments democràtics han de governar amb una política per a tots els ciutadans - o per la gran majoria - i no sols per a aquells que els vau votar. Els comunistes, així com hem d'exigir als ajuntaments que no són de majoria d'esquerra una política per a tots, també hem d'ésser capasos de practicar la mateixa política allí on tenim nosaltres la majoria. L'únic enemic han de ser els sectors poderosos que intentin valdre's de la seva força ecomómica i social per practicar l'especulació, el frau, la violació de la llei i de les ordenances o la imposició d'interessos egoïstes contraris a l'interés general.

Als municipis grans, i molt particularment a Barcelona, cal posar en funcionament juntes de Districte o altres organismes amb funcions reals de govern, que atansin als veïns la gestió municipal.

Recomarcalització de Catalunya

La Generalitat democràtica haurà de reorganitzar Catalunya des del punt de vista administratiu i territorial. Un dels àmbits territorials que caldrà refer i redefinir és el de les comarques.

La comarca és alhora una realitat històrica i geogràfica, una aspiració col.lectiva i un marc adequat per a organitzar la prestació de serveis a la població.

Avui, els ajuntaments es troben davant problemes similars que exigeixen posicions comunes. Hi ha serveis que exigeixen solucions comarcals: el planejament urbanístic, el medi ambient, serveis sanitaris i d'ensenyament, equipaments esportius i d'esbarjo, l'aigua, l'eliminació de la brossa, o bé un programa d'animació cultural o una emissora de ràdio. Cada dia es fa més necessària la cooperació entre els municipis a nivell d'una comarca o d'una part.

Dins la comarca poden constituir-se també mancomunitats de municipis permetran la realització d'iniciatives i la racionalització d'activitats difícils o impossibles per a cadascun d'ells.

La recomarcalització de Catalunya té un punt de referència en la divisió territorial del 1936, però és evident que durant els anys passats s'han produït fenòmens de despoblació en uns casos i en d'altres de super població, canvis en les vies de comunicació i d'altres fenòmens que han reorientat les tendències vers un o altre centre demercat. Nos es tracta doncs de tornar mecànicament al 1936, ni de polèmiques eixorques sobre aquests o els altres límits comarcals.

La recomarcalització s'ha de fer amb l'ajut de l'administració però sobretot per la via de la cooperació pràctica dels municipis, els quals, com a titulars de competències, poden començar a exercir-les d'una manera mancomunada. Es per aquesta via que la recomarcalització no serà una mera obra de laboratori imposada més o menys inútilment de dalt a baix, sinó una creació viva feta des de baix que donarà molta més entitat democràtica a la vida comarcal i molt més pes real als municipis. Es per això que la iniciativa de celebrar assemblees de municipis a cada comarca podria ésser la millor forma de començar la revitalització comarcal de Catalunya.

La llengua catalana, l'ensenyament i la cultura

La normalització de la llengua catalana, discriminada i perseguida reiteradament com a signe d'identitat dels catalans, és un objectiu fonamental de la reconstrucció nacional de Catalunya. Es tracta no sols del reconeixement del dret a l'ús públic i oficial del català, sinó de fer efectiu aquest dret amb mesures que vagin normalitzant la situació lingüística.

La normalització del català és un imperatiu de justícia que tota persona ha de fer seu, tant si és catalanoparlant com castellanoparlant. En el cas dels castellanoparlants, amb més motiu encara perquè ningú no planteja de discriminar ni marginar la llengua castellana, la qual, tant per la presència d'una gran massa d'immigrats d'altres terres d'Espanya com pel seu propi pes com a llengua parlada per prop de 200 milions de persones, té assegurada una presència a Catalunya.

El reconeixement del català com a llengua pròpia de Catalunya que defensen les forces democràtiques no vol dir que sigui llengua exclusiva. La nova ordenació lingüística democràtica ha de reconèixer el dret, sense límit de temps, de tots els habitants de Catalunya a rebre l'ensenyament bàsic en la llengua pròpia, sigui el català o el castellà, perquè aquesta és una condició del desenrotllament normal intel.lectual normal dels infants. Pel que fa als castellanoparlants, el dret a rebre l'ensenyament bàsic en castellà té encara una justificació addicional, si calgués: que la majoria dels immigrats pertanyen a les classes treballadores, les quals es troben brutalment discriminades pel que fa a l'accés a la instrucció i topen amb moltes més dificultats que els altres sectors socials en la seva formació cultural.

La solució acceptada avui per totes les forces democràtiques catalanes davant d'aquest problema -ensenyament bàsic primordialment en la llengua pròpia de l'infant, sigui català o castellà, i obligatorietat de les dues llengües-, permetrà que les generacions que vagin sortint de les noves escoles catalanes dominin les dues llengües. D'aquesta manera s'aconseguirà que, sense forçar ningú i sense que els catalanoparlants renunciïn al domini d'una llengua de cultura tan important com el castellà, el català esdevingui en poc temps una llengua pròpia de Catalunya, coneguda per tots els seus habitants.

Tot i que l'escola és l'eina fonamental de normalització, els mitjans de comunicació social tenen un pes important, sobretot la televisió. Per això reclamem un canal de televisió catalana com a servei públic en mans de la Generalitat. És urgent l'elaboració d'un Estatut de la televisió espanyola i de la catalana, que estableixi el control parlamentari i democràtic (també a través dels sindicats, associacions, etc.), aboleixi tota censura, garanteixi l'accés de tots els corrents ideològics i polítics i el dret de rèplica. Els comunistes lluitarem per elevar la qualitat cultural i informativa del mitjà, per eliminar la publicitat (que fomenta el consumisme alienant), per potenciar la producció pròpia i limitar el colonialisme cultural. Ens esforçarem perquè la producció i programació, com/correspon a la transcendència del mitjà, estigui en mans dels professionals i intel.lectuals de més alta i reconeguda qualificació científica, artística i cultural.

La forta discriminació a què s'ha vist sotmesa la llengua catalana durant tants anys obligarà, almenys durant un temps, a mesures de protecció i foment de la premsa periòdica, del llibre i d'altres vehicles culturals en català.

Els comunistes defensarem, a més a més, tota mida de protecció i foment de l'activitat cultural --sigui en la llengua que sigui, i sense oblidar que la parla aranesa mereix una atenció i que a Catalunya hi ha una forta minoria de gallecs-, especialment de la que pugui elevar el nivell cultural de les capes populars.

Catalunya surt del franquisme amb una forta hipoteca pel que fa al seu nivell d'instrucció. Aquesta trista herència s'ha vist agreujada els darrers anys per una degradació encara més gran del sistema educatiu, degradació fomentada per la desatenció de les esferes oficials per l'ensenyament estatal. El PSUC entén que la Generalitat hauria d'elaborar un pla d'urgència destinat, en el terme de 5 a 10 anys, a invertir millores substancials en l'EGB i en la formació professional, la qual hauria de tenir un paper important en els plans de reconversió industrial.* Aquest pla d'urgència, que hauria de promoure el millorament material i moral del professorat, no és possible sense un canvi substancial en el clima que domina avui els àmbits escolars; cal aconseguir un redreçament d'aquest clima posant l'accent sobre el rigor, l'exigència, la professionalitat i la disciplina en el treball. La reconstrucció nacional no és imaginable sense un esforç per preservar el patrimoni cultural del país.

* A partir d'aquesta (xifra) d'urgència, es podria abordar una millora del tractament, dels estudis universitaris i de l'extensió cultural (com la formació per adults).

Canvis econòmics, socials i culturals

Per bé que la normalització de les institucions i de la llengua també la necessitat de canvis en la vida econòmica i social.

La industrialització dels darrers anys, seguint l'anarquia propia del capitalisme, s'ha concentrat a Barcelona i al seu cinturó industrial, a d'altres pocs centres ja tradicionals, i a la linea de la costa, sobretot al voltant de Tarragona. Per altre part, els centres de decissió econòmics cada vegada s'han situat més fora de Catalunya, tant per la forta penetració de la banca espanyola, com per la dependencia creixent respecte al capital europeu, amb l'entrada massiva d'empreses multinacionals.

Aquest creixement anàrquic i dependent, ha provocat seriosos dèficits, desequilibris i altres problemes, tot el qual esdevé encara mes greu degut a la intensificació de la crisi econòmica, especialment a sectors com el textil, certs subsectors del metall, la construcció, etc..

El problema humà i econòmic més preocupant avui és el de l'atur forços, que manté desenes de milers de treballadors apartats dels llocs de producció mentre la gana és ja una amenaça que planteja a molts d'ells i de llurs famílies la questió de la subsistència. D'altra banda, augmenten aparatosament les faddides, suspensions de pagaments d'empreses industrials i comercials. Ja més a més els monopolis i les multinacionals tendeixen a "racionalitzar" més i més, amb el consequënt augment del desempleu i de l'arruinament dels empresaris petits i mitjans.

En aquest context, els primers governs de la Generalitat democràtica, hauràn d'adoptar un pla de mesures urgents en defensa dels interessos inmediats de la classe obrera, de la pagesia i les classes populars. A grans trets, aquest pla hauria d'incloure la defensa del lloc de treball, amb una nova normativa sobre els ecpedients de crisi que asseguri el control sindical, i una modificació de la llei de sociatats anònimes i la protecció dels treballadors aturats, principalment amb una assegurança d'atur suficient; la defensa del poder adquisitiu; els drets sindicals; etc. Així mateix, serà necessari un pla d'ajut a les petita y mitjana empresa, a base de crèdit i avantatges fiscals.

El PSUC defensarà el pla de mesures urgents dintre d'una perspectiva a terme mitja que vingui guiada per un Pla Nacional d'Ordenació del Territori de Catalunya i per un Pla de Reconversió Industrial.

L'objectiu del primer seria bàsicament reabsorbir les desigualtats territorials enormes en la distribució de la població, la renda, les activitats productives i l'accés als equipaments col.lectius. Aquest pla hauria d'incloure la protecció i recuperació dels equilibris ecològics, la utilització racional dels recursos naturals (agrícoles, remaders, pesquers, energètics, miners, turístics, etc.) i la millora de la marxa de comunicacions. Hauria de potenciar les ciutats mitjanes i les capitals comarcals, protegint la indústria de les comarques de l'interior sensa la qual aquestes van al col.lapse econòmic i a la despoblació. Hauria d'abordar la reordenació i descongestió de l'àrea metropolitana de Barcelona. Un pla d'aquest tipus hauria de basar-se no sols en la Generalitat, sinó també en organismes de planificació comarcal, i en el suport financer de les Caixes d'Estalvi a la Generalitat, les comarques i els municipis.

El Pla de reconversió Industrial tindria com a finalitat impedir que la reestructuració productiva que tard o d'hora s'imposarà no es faci en benefici del capital monopolista i a costes d'una colonització encara més gran per part de les multinacionals. Hauria de garantir uns equilibris entre sectors, una millora de la productivitat, una orientació prioritària cap a la satisfacció de les necessitats bàsiques de la població (alimentació, habitatge, sanitat, educació i cultura, transports col.lectius, etc.) i una millora de la balança de pagaments.

Reestructuració de l'agricultura

El franquisme va impulsar l'anarquic creixement industrial directament a costa de l'agricultura. Centenars de milers de jornalers agrícoles van haver d'emigrar a totes parts d'Espanya cap als centres industrials i cap a l'estranger i, a Catalunya les zones agrícoles es varen despoblar. Tanmateix, la pagesia catalana conserva encara un pes econòmic i social destacat i moltes comarques catalanes és una classe social determinant.

Les mesures més importants pel que ja el camp en el període immediat hauran d'orientar-se per una banda a disminuir el desfasament entre els preus agrícoles i els industrial. Això vol dir ajut oficial al moviment cooperatiu pagés amb vista a la supressió d'alguns esgraons d'intermediaris.

Per altra banda caldrà empènyer un procés tendent a acabar amb la separació entre la propietat i el cultiu. Cal acabar amb les diverses formes de par-

coria, transformant-les en arrendaments i ajudar els arrendataris i els parcers a accedir a la propietat de la terra.

La Generalitat haurà de destinar recursos suficients a la investigació agrària i orientar la pagesia grant a cultius rentables, encara més amb la perspectiva d'ingrés al Mercat Comú.

D'altres problemes

L'arruinament del camp, la baixa productivitat i competitivitat de la industria, el poder adquisitiu baix de los masses treballadores, el baixíssim nivell cultural, la insuficient infraestructura dels diverssos serveis socials -particularment a les barriades obreres i populars de les ciutats- la pèssima situació dels serveis sanitaris, assistencials, educatius i altres són alguns dels problemes estructurals als quals ham de fer front si volem elevar-nos al nivell dels països europeus.

Un primer camp és el de la seguretat social i l'assistència als jubilats. Les pensions mínimes no haurien de ser inferiors al salari mínim vital. La seguretat social haurà d'àsser reorganitzada a partit d'un control i una gestió democràtica i la creació d'un fons català.

En el camp de la sanitat el PSUC proposa la formació d'un Servei Nacional de la Salut que garanteixi una assistència completa, deseentralitzada i gratuïta a tots els ciutadans i que posi fi a la marginació de comarques avui molt deixades de banda. Cal una nova concepció de l'acció sanitària, que posi l'accent en la prevenció i en l'educació sanitària del poble.

Durant els darrers anys, la crisi de civilització que travessa la nostra societat s'ha fet visible entre amplis sectors del nòstre poble. La contaminació del medi ambient, les tensions pròpies de las grans ciutats, la delinqüència creixent i altres fenòmens han fet prendre consciència a molta gent de la crisi de convivència, da la crisi ecològica, de la crisi generalitzada dels valors sobre els quals se sosté la societat capitalista avançada. Els moviments antinuclears, feministes i altres són expressió d'aquesta presa de consciència.

La joventut és una víctima particularment servible de la crisi present, no sols perquè és entre els joves on l'atur forços assoleix percentatges més elevats, provocant efectes desmoralitzadors, sinó perquè el trontollament

de tots els valors produeix el desconcert i la manca de perspectives vitals. Per aquesta raó creix entre les joves generacions l'escepticisme, l'apatia i l'absentisme polític. Aquest és un fenomen gravissim, de repercusions negatives, davant del qual les forces d'esquerra i en particular els comunistes tenim la responsabilitat d'oferir una resposta que estimuli al combat per un món millor.

Els comunistes feiem ja al programa del IV Congrés del Partit un diagnòstic d'aquesta crisi i afirmàvem que el socialisme donarà solució a aquest problemes en la mesura que distruint les bases materials del capitalisme obrirà a la humanitat la possibilitat de dominar recionalment i democràticament els processos socials. Tanmateix, la perspectiva immediata no és el socialisme, sinó l'aprofundiment de la democràcia dotant-la d'un contingut econòmic i social que dugui cap al socialisme i, més enllà, cap al comunisme.

Per això, el PSUC, en plantejar la reconstrucció nacional de Catalunya proposa de tenir present l'ecologia i de resoldre els problemes energètics en una línia de seguretat i de salvaguarda de l'ambient. Així mateix proposa de sensibilitzar la població en una línia de sentiment solidari i col.lectiu que impideixi la desintegració individualista del teixit social. I al contrari, que la persona humana actui com a tal, garanteixi la plena igualtat de la dona i l'home i faciliti la plena eclosió de la joventut.

Per un bloc català de progrés

La delicada situació que travessa Catalunya, tant per l'herència franquista com per la situació de crisi econòmica fa que la reconstrucció nacional que proposem no sigui possible si no és basantse en un ampli bloc català de progrés. Aquest bloc pot i ha de comprendre comunistes, socialistes i nacionalistes de centre esquerra i es pot estendre també als centristes si ells es volen comprometre eb aquesta tasca.

Aquesta amplia unitat, expressada en una clara majoria pel Parlament Català i en un Govern de la Generalitat d'unitat democràtica, gaudiria de confiança suficient per part dels diversos sectors socials per a l'acceptació voluntària dels sacrificis i de l'esperit de disciplina que seran necessaris per a redreçar el país i sortir de la situació en que ens trobem.

La reconstrucció nacional, el restabliment de les Institucions d'autogovern i les tasques més essencials de de recuperació econòmica i social, no són competència exclusiva de la classe obrera i dels sectors més pròxims al proletariat, sinó que poden i han d'ésser obra de tots els components de la societat. L'interés mateix de la classe obrera en tant que classe exigeix la solució dels problemes nacionals, la qual, independentment de les forces que l'han aconseguida, deixa més clars els veritables interessos de classe.

Alli on existeix opressió, els problemes nacionals se solen superposar als de classei els obnubilen. Els oprimits tendeixen a sentir-se uns per damunt de les diferències de classe. Par això mateix, la lluita per la solució dels problemes i per la reconstrucció nacional pot unir per una banda els sectors de classe més oposats de la nació i al mateix temps contribueix a posar més nítidament davant de cada sector social els seus interessos de classe.

Per això mateix, lluitant contra tota mena de sectarismes el PSUC proposa l'actuació conjunta de totes les forces catalanes interessades en la reconstrucció nacional de Catalunya i al mateix temps la unió més ferma i conscient del moviment popular i, al seu si, de la classe obrera. La classe obrera en primer lloc no es pot alliberar de l'explotació sense alliberar al matcix temps tota la societat de totes les alienacions capitalistes, La classe obrera, en tant que classe, és contrària a tota explotació i opressió.

El desentorllament industrial ha determinat a Catalunya la presència d'una classe obrera amb un pes important en la societat. I al mateix temps, ha fet créixer una massa considerable de treballadors assalariats dels diferents serveis pròpis de les modernes sovietats industrials i urbanes, entre els quals i ha una part destacada i numéricament creixent de professionals i intel.lectuals . Aquest desenrotllament industriel ha exigital mateix temps una mà d'obra considerable que ha hagut de venir de les altres terres d'Espanya. Això ha determinat per altra banda un altre canvi important en fer que el 40% de la població de Catalunya siguin nascuts en altres nacionalitats i regions, percentatge que s'eleva relativament a la classe obrera, i que una bona part d'ells siguin desconeixedors de la llengua catalana.

L'interés primordial de la classe obrera és aconseguir que les diferències de llengua i culturals no siguin cap motiu de divisió i distanciació. Es saber posar per damunt de tot la germandat de classe i per a elevar-se tots plegats en tant que classe en força dirigent de la societat.

Catalunya i Espanya

La reconstrucció nacional de Catalunya es inseparable de la consolidació de la democràcia i del coronament del procés autonomista a tot Espanya.

Catalunya ha unit el seu desti, lligat per múltiples vincles històrics, econòmics, polítics i socials, amb els altres pobles d'Espanya. Les classes dominants que durant segles han tingut entre les sebes mans el poder de l'Estat no han estat capaces d'elaborar un projecte comú amb el qual els diferents pobles d'Espanya se sentissin identificats. I quan, durant la Segona República, es van adoptar solucions autonomistes a Catalunya, Euscadia i Galicia, la reacció centralista no va vacil.lar en desfermar una guerra civil per a tornar a lligar mitjançant la violència allò que no havia pogut lligar-ho mitjançant un projecte acceptat per tots. La gran burgesia catalana, de primer, havia intentat de modernitzar l'Estat espanyol. Però després, oscil.lant entre una solidaritat regionalista i la temptació imperialista, va abandonar les aspiracions catalanistes i es và identificar plenament amb la política centralista de l'oligarquia espanyola en la qual s'ha integrat.

Ara, l'experiència de la Segona República demostra que és possible una convivència harmonica dels pobles d'Espanya a condició que imperi en el país un règim democràtic capaç de reconèixer els drets dels seus diversos pobles a l'autogovern. La lluita per les llibertats catalanes sempre ha anat lligada amb la lluita per la democràcia espanyola.

Avui aquest lligam adquireix una nova dimensió perquè les aspiracions autonomistes catalanes van acompanyades pel sorgiment d'aspiracions autonomistes a totes les nacions i regions d'Espanya. Com més aviat i en millors condicions aconseguirà Catalunya el seu Estat -així mateix es pot dir d'Euscadia- més aviat l'aconseguiren els altres pobles. Avui, doncs, el combat per les autonomies agermana encara més els diversos problemes que interessen l'Estat espanyol.

Algunes veus demagògiques intenten d'enfrontar Catalunya amb els restants pobles d'Espanya i, en particular, amb les regions i nacionalitats més desenvolupades, fent abstracció de les estructures i de les classes socials. El fet que Catalunya -com Euscàdia i Madrid- concentri una bona part de la industria i sigui focus d'atracció demogràfica no es pot interpretar com una relació d'explotació, sinó com un productegenuí de desequilibris territorials generant pel capitalisme monopolista. Aquest mateix capital monopolista és el culpable del retard industrial i de l'estructura latifundista i semicolonial d'unes zones i de la industrialització caotica d'unes altres. El mateix poder polítco-econòmic culpable de la misèria que ha obligat a emigrar de les zones deprimides els jornales i els partits camperols és el que també ha desposseït Catalunya de les seves institucions i de la seva llengua.

La línia divisòria no ès la que separa Catalunya de qualsevol altre poble d'Espanya, sinó sinó la que planta la burgesia monopolista i els partidaris del seu model de desenvolupament contra els treballadors i els partidaris de un model de desenvolupament diferent. El conflicte no és un conflicte entre nacionalitats; és una lluita de classes.

Les esmentades veus demagògiques que volen enfrontar els pobles entre si i més particularment amb Catalunya, presenten aquesta com un pais de rics i amaguen que la població de Catalunya està constituïda, com ja s'ha dit, per proletaris i, en un 40 per cent, procedents de les altres nacions i regions d'Espanya. Això i el fet que els partits representants de la classe obrera comptin amb el major recolzament electoral de la població ha determinat que l'Estatut de Catalunya, junt amb l'expressió dels interessos nacionals del poble català inclogui el principi de la solidaritat material i política amb tots els altres pobles d'Espanya. Conjuntament amb l'Exigència dels mitjans econòmics per a la reconstrucció nacional, es planteja, ja a la Constitució i així mateix a l'Esatatut de Catalunya, la creació del fons de compensació que permeti redistribuir els recursos financers entre les diverses comunitats autònomes.

Justament, la solidaritat real, efectiva, entre els pobles d'Espanya, i les comunes aspiracions autonòmiques, contribuiran a reforçar encara més les aspirecions de democràcia i llibertat de les grans masses treballadores i

populars dels nostres pobles. I aquest reforçament unirà encara més la lluita de tots per un nou model de societat, per una democràcia econòmica i social, pel socialisme i el comunisme.

El Partit en la reconstrucció nacional

La política de reconstrucció nacional comporta al mateix temps per als comunistes la defensa dels interessos econòmics immediats dels treballadors i la lluita pel millorament de les condicions de vida del poble. Una i altre cosa reclamen l'atenció del partit en la seva actuació per tal d'unir la classe obrera, els treballadors en general i amplis sectors de les classes mitjanes i fer que tots plegats pesin més fortament que fins ara en la vida política del país.

Una gran aportació del PSUC a la reconstrucció nacional de Catalunya és el lligam que ha sabut establir, polític i sindical, en tant que partit de classe, entre els treballadors nasents aci i els precedents d'altres terres d'Espanya i l'haver donat consciència a uns i altres de constituir una mateixa classe explotada que no pot lluitar contra l'explotació sense fer-ho al mateix temps per l'alliberament nacional de Catalunya.

El PSUC ha d'assumir un paper cabdal en la tasca d'unir la classe obrera. Però aquesta tasca també correspon als sindicats. Els comunistes hem de continuar potenciant el sindicat de CC.OO i donar-li tota mena de suport per aconseguir que el conjunt de la militància vagi més enllà de les pràctiques purament assistencials, que eixampli la projecció del sindicat més emllà de l'àmbit de l'empresa i faci sorgir nous quadres amb la concepció socio-política del sindicat. Això contribuirà també a superar tendències negatives de tipus economicista i corporatiu així com de divisió entre diverses capes treballadores i entre treballadors ocupats i parats, provocades per l'augment de l'atur, l'enduriment de la negociació col.lectiva i, en general, per la gravetat de la crisi econòmica.

La unitat de les dues centrals sindicals serà una peça clau de la unitat obrera, de la reconstrucció de Catalunya i del seu futur socialista. Els comunistes hem de saber explicar la conveniència d'acords d'unitat d'acció entre les dues centrals sindicals i, més enllà, la necessitat d'elaborar una estratègia unitària que les apropi a la unitat sindical orgànica.

Es tracta de fer que la PSUC sigui capaç d'impulsar i enriquir la vida sindical, però també de tenir una presència i una acció especificament política entre els treballadors,tant a l'empresa com als barris populars. El PSUC ha d'esforçar-se més i més per elevar la cohesió i la consciencia de la classe obrera en tant que classe capdavantera de la societat catalana. El PSUC ha d'esforçar per a no quedar-se limitat a l'àrea metropolitana barcelonina, sino estar present a totes les comarques i treballar a tots els recons del pais, amb atenció creicent a les comarques més deprimides. Això vol dir que el partit ha de prestar atenció especial a la pagesia i donar suport essencialment a la Unió de Pagesos que, pel seu caràcter unitari, per la seva combativitat i per la forta afiliació amb que compta constitueix un dels instruments fondamentals per a la defensa dels interessos dels pagesos, per a la revitalització de les comarques i per a la lluita contra el caciquisme.

D'altra banda, inclusivament per a reforçar la pròpia relació amb la classe obrera i la pagesia, així com per a estendre el seu lligam a totes les comarques, el PSUC necessita prestar una atenció particular als professionals i intel.lectuals. Aquests són una component essencial de l'aliança de les forces del treball i de la cultura i no hem d'oblidar que la transformació socialista dela societat exigeix que les forces del socialisme integrin els dones i homes que posseeixen capacitats tècniques i científiques, així com artistiques i culturals.

No hem d'amagar-nos que la força que el Partit havia arribat a tenir en nombroses professions intel.lectuals sota el franquisme s'ha afeblit notòriament.

Es poden definir les causes polítiques globals que en part expliquen la pèrdua d'influència política en els sectors intel.lectuals. El projecte polític comunista no ha estat prou explicat als intel.lectuals i no hi ha hagut la necessària relació entre els organismes de direcció i els sectors culturals amb un diàleg constant sobre les nostres propostes. Aquí, cal recordar que fa molt poc temps que s'ha sortit de la clandestinitat i que encara no hi ha hagut prou espai i dedicació per resoldre tants problemes. S'ha passat d'un resistèncialisme clandestí, que propulsava una ferma solidaritat política entre els intel.lectuals, a una situació de legalitat on

cada projecte ha d'ésser objecte de debat obert.

Per últim, hem de considerar que sovint la manca d'alternatives polítiques concretes pels problemes dels sectors culturals també explica les dificultats per treballar en aquests sectors.

Examinar a fons aquestes questions ens ha de permetre de recuperar a un nivell superior la influència que el Partit havia tingut en ells. També permetrà de desenvolupar una acció especifica en cada professió des de l'ambit sindical i associatiu i trobar críticament el lloc que correspon al professional i a l'intel.lectual en la lluita per la reconstrucció nacional de Catalunya i, amb més perspectiva, pel socialisme.

Finalment, en la mateixa linia, el PSUC ha de tenir en consideració les capes mitjanes tradicionals, la petita i mitjana burgesia de la indústria, el comerç i els serveis, per tal de fer-hi arribar punts de vista autènticament progressius. Aquestes capes estan vitalment interessades en una reconstrucció nacional que converteixi Catalunya en terra més pròspera i riallera. Una política de millorament de les condicions de vida de les grans masses de treballadors de laciutat i del camp no deixaria de traduir-se en una prosperitat deles seves empreses, sobretot si la mateixa política manté a ratlla l'acció depredadora dels monopolis. I també poden ésser mogudes favorablement per la denuncia de la crisi general del sistema, que no afecta sols als assalariats, sinó de manera creixent en la gran majoria de la població. En aquest sentit, el PSUC ha de prestar una atenció especial i ha d'impulsar l'associacionisme dels treballadors autònoms, dels menestrals, dels petits industrials i comerciants.

Revigoritzar els moviments populars

En aquesta etapa de reconstrucció nacional de Catalunya, caldrà un gran esforç general per a la revigorització del moviment popular. Amb la legalització dels Partits polítics, el moviment popular, que havia jugat en part una funció substitutòria d'aquells , va quedar mig abandonat.

El moviment popular podria tenir quatre grans linies d'actuació :

1) mantenir la lluita en defensa de les condicions de vida de la població.

2) aprofundir la vida associativa en el terreny cultural i del lleure.

3) aportar solucions constructives i innovadores.

4) assumir la gestió de serveis i l'adopció d'iniciatives que l'administració pública no cobreix; per exemple: consells d'usuaris a les escoles,

ambulatoris, grups de treball voluntari (amics de la natura, per l'esplai, tercera edat, etc. cooperatives, grups de televidents, de defensa del medi ambient, de defensa del patrimoni artístic i cultural, etc.
Això vol dir que, a més a més dels sindicats i altres associacions socio professionals, el PSUC també ha de potenciar d'altres formes associatives com les entitats culturals, recreatives i esportives, grups d'esplai per a infants i joves, montanyisme, escultisme, ateneus populars i d'altres.
Un dels moviments al qual caldria dedicar-se més és el cooperativista en les diverses vessants. Les cooperatives de producció al camp i a la petita indústria, les de consum, de distribució, etc., són escoles d'autogestió i socialisme.
El moviment de dones i el feminisme mereixen una atenció particular. Es tracta de moviments d'una gran potencialitat política i ideològica en tant que portadors d'elements crítics sobre l'opressió de la dona i la divisió de rols entre home i dona. Els comunistes tenim l'obligació d'incorporar els dits elements crítics a la lluita per la transformació de la societat amb vista a abolir tota forma d'opressió.

El moviment ecologista i antinuclear tenen també un gran interés per als comunistes. D'una banda sensibilitzen a tothom sobre un problema real i de gravetat creixent: la destrucció dels naturals. D'altra banda, posen en discussió radicalment la present societat industrial capitalista.

Un altre moviment que ha tingut gran puixança els darrers anys i que cobreix un ample ventall de participació de masses en qüestions d'interés general és el de les associacions de veïns. La seva importància redica en la possibilitat de donar pas a una participació efectiva tant en moviments docents, com reivindicacions ecològiques, sanitàries i d'esbarjo, com per a la solució de problemes entre el veïnat i l'administració.

Es tracta,en primer lloc, de saber incorporar als nostres programes els elements vàlids dels seus plantejaments, i defensar-los, i al mateix temps d'establir amb els esmentats moviments una relació positiva de col.laboració fins allà on sigui possible.

La relació d'aquest moviments socials amb els partits polítics en general, també, doncs, amb el PSUC, ha d'ésser per consegüent d'independència recíproca a la vegada que de col.laboració constructiva. Els comunistes hem de

ser defensors intransigents d'aquesta independència recíproca, tant si hi som majoria com minoria. Aquesta és una condició sine qua non per aconseguir una participció activa, creadora i entusiasta de les masses en totes les sustitucions de vida col.lectiva.

Parlament i municipis

El fet de ser partit parlamentari i de govern no afecta sols els militants comunistes que són a la Generalitat, al parlament o als Consells Municipals; afecta tot el Partit.La força dels partits burgesos consisteix en què defensen el status que, els interessos instal.lats de les classes dominants. La nostra força com a partit obrer només pot venir de la presència sòlida i organitzada de la classe obrera i de les masses populars en la vida social. Com més forts siguin els sindicats, com més densa sigui la xarxa d'organitzacions populars i com més intensa sigui la pressió reivindicativa i democratitzadora de tots els moviments abans citats, més serà escoltada la veu dels representants comunistes a les institucions de l'Estat.

Per això, ser partit de govern no vol dir només tenir molts parlamentaris i alcaldes, intel.ligents i ben assessorats, vol dir també tenir capacitat per articular la població treballadora i fer-la pesar directament mitjançant les seves organitzacions de base sobre l'escena política nacional. Per tant, ser partit de govern afesta tots els militants del Partit, del primer a l'últim.

Ara bé, això no ha de fer oblidar la necessitat, indefugible i urgent, de reforçar enormement les capacitats del nostre grup parlamentari, ampliant i millorant les comissions assessores al seu servei, que també han de servir respectivament per assessorar els nostres alcaldes i regidors.

Pel fet de ser el nivell estatal més pròxim al ciutadà, els ajuntaments tenen un paper decisiu en la construcció de la democràcia i en sustentar-hi la reconstrucció nacional de Catalunya. Els ciutadans poden apreciar-ne més directament els resultats; constatar els efectes de la seva participació. poden ser i han de ser tranpolins d'entusiasme popular i de lluita contra l'abstencionisme, que tant perjudica la democràcia.

Els comunistes hem d'esforçar-nos per ser-hi exemple de democratisme, d'efi-

cacia, d'honestedat i de transparència informativa. De la nostra gestió en aquests primers municipis en dependrà en gran mesura el nostre arrelament social durant molts anys.

Un problema delicat serà el de les relacions entre les autoritats municipals i els moviments populars. Aquest han d'actuar d'acord amb les seves característiques, de manera independent. Els comunistes han de donar suport a totes les reivindicacions justes dels moviments populars. No han d'afegar les dites reivindicacions sota pretext de "no crear problemes" als ajuntaments democràtics. Allò que caldrà en cada cas serà o bé trobar les vies de negociació amb el poder municipal o bé unir-se i lluitar conjuntament, associacions i municipis, davant d'instàncies superiors de l'Estat, per exemple, per a demanar escoles al ministeri d'educació.

Aquesta contradicció, que pot sorgir entre el moviment popular i el municipi, indica que el Partit no s'ha de municipalitzar, que l'activitat dels comunistes no s'ha de reduir als municipis. La direcció política del partit en cada localitat ha d'estar en mans del comitè local. I aquest ha d'orientar els militants en cadascun dels camps tractant de trobar les posicions de síntesi entre una gestió eficaç i realista al municipi i el potenciament de les reivindicacions populars justes.

Atents i oberts al diàleg

Els comunistes ens donem una línea de conducta d'acord amb les condicions concretes amb què cal enfrontar les grans tasques. Ens proposem la reconstrucció nacional de Catalunya i tractem de trobar, segons la nostra anàlisi, la via més adequada.

La proposem a tots els partits polítics, a les forces sindicals, als moviments populars i així mateix als electors perquè sàpigan clarament quins són la nostra visió i el nostre propòsit. La proposem, però no d'una manera tancada, a deixar o prendre. Ens sentim oberts a tota altra proposta, a tota altra consideració.

La nostra proposta, un cop conclosa per la III Conferència Nacional, serà presentada pels organismes corresponents a les direccions dels Partits polítics i als diversos moviments socials així com als electors mitjançant el contacte directe del "porta a porta" dels militants. Serà la nostra línia immediata d'acció, sotmesa als reajustaments de qualssevols altres propostes que s'ens facin per tal de sumar forces i eixamplar la unitat d'acció.